

— Мари-и, това като че ли е дѣдовото Тодорово момиче. Хей, Линке, отъ кога стана гражданка, а? Вижте я, изула цървулитѣ и сега едвамъ стѣпва съ тѣснитѣ обуца!

Линка не се обръщаше. Нека се смѣятъ. Тя бързаше за въ кѣщи. Какъ ще се зачуди дѣдо ѝ. Може пъкъ и да помисли, че е станала царкиня.

Дѣдо Тодоръ, сухичекъ, пригърбенъ старецъ съ бѣла като снѣгъ коса, седѣше подъ сайванта и поправяше закачената на гвоздеа мрежа. Линка предпазливо премина двора, издебна дѣда си и ненадейно застана предъ него. Старецътъ повдигна глава и така си остана съ захапана въ устата връв.

— А? ... Какво ... ти, Линка!

— Азъ, царкиня, изъ морето излѣзохъ. Две риби теглиха моята златна колесница отъ стѣкления дворецъ чакъ до самия брѣгъ, и ето ме тукъ. Казвай, каквото пожелаешъ, ще бѣде изпълнено!

— Ама... Хе-хе, дяволче такова, досѣти се старецътъ и неудържимо се разсмѣ. — Линка царкиня! Една луличка желая, царкиньо, хубава луличка! Охъ, чакай, госпожата, тя те е нагласила, добрата госпожа! Ей го и нейното момиченце. Чакай, обърни се, ха сега пъкъ нататъкъ! Истина, като царкиня! Ей и госпожата идва. Благодаря, госпожа, погрижили сте се за Линка. Азъ не мога толкова. Едвамъ за хлѣба изкарвамъ. А пъкъ тя расте вече.

— Твоето момиченце е много добро, дѣдо Тодоре. Ами искашъ ли сега да ни повозишъ съ лодката?

— Бива, защо не, пъкъ и времето е хубаво.

— Съ лодка! Хайде, дѣдо, бѣгомъ!

Децата хванаха стареца за рѣка, но той не можеше да тича, и тѣ хукнаха сами надолу.